ἄλλο, παρὰ πράξεις ποὺ τὶς ὑπαγορεύει τὸ καθῆκον τοῦ ἐπαγγέλματός τους.

Ἕνα βράδυ, ἐδῶ καὶ δυὸ μῆνες, οἱ κάτοικοι ἑνὸς χωριοῦ τῶν Ἄλπεων, κοντὰ στὸ Σαμονί, εἰδοποιήθηκαν ὅτι τέσσερες ξένοι εἶχαν χαθῆ σὲ μιὰ χιονισμένη πλαγιὰ τοῦ Λευκοῦ Ὄρους. Ὅσοι ἀπὸ αὐτοὺς λοιπὸν ἦσαν ὁδηγοί, ὀργάνωσαν ἀμέσως ἕνα καραβάνι, μὰ ἐπειδὴ εἶχε πιάσει μιὰ δυνατὴ χιονοθύελλα, ὑπέδειξαν στὸν πιὸ νέο ἀπὸ αὐτούς, τὸν Ζὰν Περσώ, νὰ μείνη στὸ χωριό. Ὁ Ζὰν Περσώ, ὁ νεαρὸς ὁδηγός, πληγώθηκε κατάκαρδα ἀπὸ αὐτὴ τὴν προσβολὴ καὶ μόλις ἔφυγαν οἱ συντροφοί του, ξεκίνησε μοναχός του γιὰ νὰ σώση τοὺς τέσσερες χαμένους...

Ὕστερα ὅμως ἀπὸ λίγες ὧρες οἱ ἄλλοι ὁδηγοὶ τὸν βρῆκαν στὴν ἄκρη ἑνὸς κρεμνοῦ, μισοπεθαμμένο ἀπὸ ἕνα τραγικὸ πέσιμο. Βιάστηκαν λοιπὸν νὰ τὸν περιθάλψουν, μὰ ἐκεῖνος τοὺς φώναξε ἀνήσυχος:

—Μὴ σᾶς νοιάζει γιὰ μένα! Ἐγὼ μπορῶ νὰ περιμένω! Ἀνεβῆτε γρήγορα διακόσια μέτρα πιὸ ψηλά. Ἐκεῖ ἀπάνω εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ γυρεύετε....

Κι' ἀλήθεια, ἐκεῖ ἀπάνω ἦσαν οἱ τέσσερες χαμένοι. Οἱ ὁδηγοὶ τοὺς πῆραν μαζύ τους καὶ κατέβηκαν γρήγορα κοντὰ στὸν Ζὰν Περσώ.

Μὰ ὁ νεαρὸς ὁδηγὸς δὲν ζοῦσε πειά. Εἶχε πεθάνει ἀπὸ τὶς πληγές του.

* * *

Ἕνας ἄλλος ὁδηγός, ὁ Μαρσὲλ Μενάρ, εἶχε κι' αὐτὸς μιὰ φορὰ μιὰ πολὺ παράξενη περιπετεια. Μιὰ μέρα παρουσιάσθηκαν δυὸ κύριοι στὸ σπίτι του καὶ τοῦ εἶπαν:

—Θέλεις νὰ κερδίσης χίλια φράγκα;

—Βέβαια! τοὺς ἀπάντησε.

Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τότε τοῦ εἶπε πάλι:

—Θά μὲ ὁδηγήσης ὡς τὴν κορυφὴ τοῦ Λευκοῦ Ὄρους.

—Πολὺ καλά, ἔκανε ὁ Μενάρ. Πότε θὰ ξεκινήσουμε;

—Τώρα ἀμέσως! τοῦ φώναξε ὁ ἄγνωστος κύριος.

Ὁ Μαρσὲλ Μενὰρ τὸν κόψαξε ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια. Ὁ πελάτης του φοροῦσε ἕνα ζῆλο φράκο.

—Μὰ δὲν θ' ἀλλάξετε κουστούμι; ἀπόρησε.

—Ὄχι! τοῦ ἀπάντησε ὁ ξένος. Ἔβαλα στοίχημα ν' ἀνεβῶ στὴν κορυφὴ τοῦ Λευκοῦ Ὄρους, μὲ φράκο καὶ λουστρίνα!...

Κι' ἀνέβηκε πράγματι, μὰ λίγο ἔλειψε νὰ γυρίση δίχως πόδια, γιατὶ οἱ μυτεροὶ βράχοι τοῦ ἔξεσκισαν ὄχι μόνο τὰ λουστρίνια καὶ τὸ παντελόνι, ἀλλὰ καὶ τὸ δέρμα τῶν ποδιῶν του. Αὐτὸς ὁ τρελλὸς λοιπὸν ἀναγκάστηκε νὰ μείνη ἕξη μῆνες στὸ νοσοκομεῖο γιὰ νὰ ξαναγίνη καλά...

Καθὼς βλέπετε δηλαδή, δὲν ἔχουν ὅλοι οἱ ὁδηγοὶ τραγικὲς ἱστορίες. Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς μποροῦν νὰ σᾶς διηγηθοῦν ἕνα σωρὸ διασκεδαστικὲς περιπέτειες μὲ τοὺς τρελλοὺς τοῦ Λευκοῦ Ὄρους.

ΡΕΝΕ ΖΟΛΙΒΕ

ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ

ΠΩΣ ΝΑ ΦΕΡΕΣΘΕ

Ὅταν σᾶς καλέσουν σὲ γεῦμα, πρέπει νὰ φθάνετε τὴν ὥρα ποὺ σᾶς ὡρισαν καὶ δέκα λεπτὰ πιὸ πρίν, γιατὶ εἶνε ἀδιακρισία νὰ φθάσετε ἀργὰ καὶ βάζετε σὲ δύσκολη θέσι τὴν οἰκοδέσποινα, ποὺ ἀναγκάζει ἐξ αἰτίας σας τοὺς καλεσμένους της νὰ περιμένουν. Ἐπειτα μερικὰ φαγητὰ χαλοῦν, ὅταν περμένουν. Ἡ οἰκοδέσποινα πάλι, ποὺ θὰ σᾶς καλέση, θὰ προσέξη νὰ γράψη ἐπάνω στὴν πρόσκλησί σας ποία ὥρα ἔχει ὁρισθῆ διὰ τὸ γεῦμα.

Ὁ κύριος ποὺ θὰ δεχθῆ μιὰ πρόσκλησι σὲ γεῦμα, μπορεῖ ἂν θέλη, νὰ πάη λίγα ἄνθη στὴν οἰκοδέσποινα, ἐντὸς δὲ ὀκτὼ ἡμερῶν μετὰ τὸ γεῦμα θὰ τὴν ἐπισκεφθῆ γιὰ νὰ εὐχαριστήση.

Τοὺς καλεσμένους γιὰ γεῦμα τοὺς δέχονται οἱ οἰκοδεσπόται στὸ σαλόνι, ὥσπου νὰ φθάση ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Ἡ οἰκοδέσποινα ἔχει φροντίσει νὰ εἶνε ὅλα ἐν ἀπολύτῳ τάξει, ἀλλὰ προσέχει νὰ μὴ δείχνη στοὺς καλεσμένους της ὅτι ἐκοπίασε γιὰ νὰ τοὺς δεχθῆ. Ἂν ἔχη μεταξὺ τῶν καλεσμένων της καὶ ἕναν ἄγνωστο τοῦ ἀνδρός της, σπεύδει νὰ τοῦ τὸν παρουσιάση, ὅπως τὸ ἴδιο θὰ κάμη καὶ ὁ σύζυγος.

Μερικοὶ ἔχουν τὴν ἰδέα ὅτι δὲν πρέπει νὰ μιλοῦν στὸ τραπέζι. Αὐτὴ ὅμως εἶνε μιὰ ἐσφαλμένη ἀντίληψις. Τὸ μόνο ποὺ πρέπει νὰ προσέχουμε, εἶνε νὰ μὴ μιλοῦμε μὲ στόμα γεμάτο.

Δὲν πρέπει νὰ τρῶμε βιαστικά, ἀλλὰ οὔτε καὶ ν' ἀργοποροῦμε, ὥστε νὰ κάνουμε τοὺς ἄλλους νὰ μᾶς περιμένουν.

Πρέπει ν' ἀποφεύγουμε τὶς χειρονομίες, νὰ μὴν ἁπλώνουμε τὰ χέρια μας γιὰ νὰ ἐμποδίζουμε τοὺς διπλανούς μας. Νὰ μὴν ἀκουμποῦμε τὰ μαχαιροπήρουνά μας ἔξω ἀπὸ τὸ πιάτο μας. Ἀφοῦ φᾶμε, τὰ βαζουμε στὸ πιάτο σὲ σχῆμα Λ, μὲ τὶς λαβὲς πρὸς τὸ μέρος μας καὶ μὲ τὶς μύτες πρὸς τὴ μέση τοῦ τραπεζιοῦ.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

Ο ΠΑΜΦΑΓΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Τί τρῶνε οἱ διάφεροι λαοί. Ἡ φυλὲς τῶν Ἀράβων ποὺ τρῶνε ἀκρίδες. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ τὰ τζιτζίκια. Ποιοὶ λαοὶ εἶνε ἐντομοφάγοι. Παράδοξα κ' ἐξωφρενικὰ γεύματα. Κρέας λιεντεριοῦ μαγειρευμένο μὲ δέκα τρόπους. Ποιὸ εἶνε τὸ πιὸ νόστιμο κρέας, κτλ.

Ὁ ἄνθρωπος, καθὼς εἶνε γνωστόν, συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν παμφάγων ζώων, ποὺ τρῶνε σχεδὸν ἀπ' ὅλα. Ἀλλὰ στὴν ἐρώτησι «Ποιὰ εἴδη τοῦ ζωϊκοῦ καὶ φυτικοῦ βασιλείου τρώει ὁ ἄνθρωπος καὶ ποιὰ ὄχι;» εἶνε ἐξαιρετικὰ δύσκολο ν' ἀπαντήση κανείς, γιατὶ ἡ τροφὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐξαρτᾶται κυρίως ἀπὸ τὸ φυσικὸ περιβάλλον του, τὸ ὁποῖο εἶνε τόσο διαφορετικὸ ἀπὸ χώρα σὲ χώρα. Ἔτσι πολλοὶ λαοὶ τρῶνε ζῶα καὶ ἔντομα, τὰ ὁποῖα σὲ ἄλλους λαοὺς προξενοῦν ἀηδία.

Ξέρουμε ἀπὸ τὴν ἱστορία ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἔτρωγαν ἀκρίδες. Ἀκρίδες ἐπίσης ἔτρωγαν καὶ οἱ Ἑβραῖοι. Αὐτοὶ μάλιστα τὶς ἔτρωγαν μὲ κρεμμύδι, ἀφοῦ τὶς ἔβραζαν καὶ πέταγαν τὸ ζωμί τους. Ἀλλὰ καὶ σήμερα ἀκόμη, πολλὲς Ἀραβικὲς φυλὲς τῆς Σαχάρας θεωροῦν τὶς ἀκρίδες ὡς τὴν πιὸ θρεπτικὴ τροφὴ καὶ τὶς τρῶνε μαγειρευμένες κατὰ διαφόρους τρόπους ἢ ὦμές, ἀφοῦ τὶς ξεράνουν στὸν ἥλιο. Τὶς ἀποξηραμένες μάλιστα αὐτὲς ἀκρίδες τὶς διατηροῦν ἐπὶ καιρὸ μέσα σὲ δοχεῖα πήλινα καὶ τὶς ἔχουν ὡς τὴν πρωϊνότερη τροφή τους.

Ὅπως ἐμεῖς τὶς ἐλιὲς καὶ τὸ ψωμοτύρι. Ἐμεῖς, ὅπως ὅλοι οἱ Εὐρωπαῖοι, δὲν θεωροῦμε τὴν ἀκρίδα κατάλληλη ὡς τροφὴ καὶ μάλιστα τὶς σιχαινόμαστε. Ἀλλὰ ὁ Γερμανὸς δόκτωρ Μοϊντ ἰσχυρίζεται ὅτι ἔχουμε ἄδικο, γιατὶ ἡ ἀκρίδα ἔχει συστατικὰ θρεπτικώτατα.

* * *

Ἀλλὰ καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἔτρωγαν διάφορα ἔντομα. Οἱ Ἀθηναῖοι θεωροῦσαν ὡς ἐξαιρετικὸ μεζὲ τὰ τζιτζίκια καὶ ἰδίως ὅταν αὐτὰ ἦσαν ἀκόμη σκουλήκια ἢ νύμφες. Οἱ Ρωμαῖοι ἐπίσης ἔτρωγαν μὲ μεγάλη εὐχαριστήση τὶς νύμφες ἀρκετῶν ἐντόμων. Στὶς Ἰνδίες, στὴν Κίνα καὶ στὴν Μαδαγασκάρη καὶ σήμερα ἀκόμη θεωροῦνται ὡς ἐξαιρετικὰ φαγητὰ ἡ κάμπιες, οἱ μεταξοσκώληκες καὶ ἡ βδέλλες. Στὶς Ἰνδίες τρῶνε ἀκόμη καὶ τὶς μεγάλες χρυσὲς μύγες, ἐκεῖνες ποὺ κάθονται πάνω στὰ σαπισμένα κρέατα καὶ στὶς διάφορες ἀκαθαρσίες! Στὴ Βραζιλία πάλι τρῶνε τὰ μερμήγκια καὶ στὴν Κεϋλάνη τὶς μέλισσες.

* * *

Ἀλλὰ μήπως καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαϊκοὺς λαοὺς δὲν τρῶνε ἀκόμη καὶ σήμερα διάφορα ζῶα, ποὺ ἀ, ἑρπετά, σκουλήκια καὶ ἔντομα, τὰ ὁποῖα θεωροῦνται ἀπὸ τοὺς περισσότερους ὡς ἀκατάλληλα γιὰ τροφὴ καὶ ἀηδιαστικά; Ἀναφέρεται μάλιστα ὅτι πρὸ σαράντα χρόνων δόθηκε στὸ Παρίσι ἕνα μεγάλο γεῦμα, στὸ ὁποῖο σερβιρίστηκαν φαγητὰ καὶ γλυκίσματα παρασκευασμένα ἀποκλειστικὰ ἀπὸ διάφορα σκουλήκια καὶ κατὰ προτίμησιν ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἐμεῖς τὰ ὀνομάζουμε «σκουληκιαντέρες»!...

Ἀλλὰ ὁ κατάλογος τῶν παραδόξων γευμάτων, ποὺ δόθηκαν ἀπὸ ἀνθρώπους πολιτισμένους κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, δὲν ἔχει οὔτε ἀρχὴ, οὔτε τέλος. Ὡστόσο, θὰ σᾶς ἀναφέρουμε μερικά.

Κατὰ τὸ 1905 ὁ μεγάλος ὅκος Ἄστορ τῆς Νέας Ὑόρκης παρέθεσε γεῦμα ἐπίσημο, κατὰ τὸ ὁποῖο προσφέρθηκαν στοὺς προσκαλεσμένους ψητὸ ἀπὸ κρέας ρινόκερω.

Κάποιος Παρισιάνος πάλι, σ' ἕνα γεῦμα ποὺ παρέθεσε κατὰ τὸ 1905, σερβίρισε ἕνα λιοντάρι μαγειρευμένο κατὰ δέκα διάφορους τρόπους!...

Ὁ Στάνλεϋ, ὁ περίφημος ἐξερευνητὴς τῆς Ἀφρικῆς, εἶχε τὴ μανία νὰ δοκιμάζη ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ παράξενα φαγητά, τὰ ὁποῖα τρώει ἡ κόσμος. Λοιπόν, ἀπὸ ὅλα τὰ παράξενα φαγητὰ ποὺ ἔφαγε ὁ Στάνλεϋ, βρῆκε ὡς πιὸ εὔγευστο τὸ κρέας τοῦ ὄφεως κροταλία!...

Ὁ πλοίαρχος Χίνδλεϋ, περίφημος ἐξερευνητὴς καὶ κυνηγός, ἔλεγεν ὅτι τὰ πόδια τοῦ ἐλέφαντος εἶνε ἐξαιρετικῶς νόστιμα!...

Ὁ μέγας φυσιοδίφης Σπίρ, ποὺ κ' αὐτὸς δοκίμασε σχεδὸν ὅλα τὰ φαγητὰ τοῦ κόσμου, ἐβεβαίωνε ὅτι τὸ νοστιμώτερο κρέας εἶνε τοῦ πιθήκου!...

—Ἀ! τρελλαίνομαι γιὰ τὸ κρέας τοῦ πιθήκου!... εἶπε μιὰ μέρα σ' ἕνα φίλο του. Δὲν ὑπάρχει ἄλλη τροφὴ πιὸ εὐχάριστη σὲ μένα ἀπὸ αὐτό! Εἶνε τριφερὸ καὶ νόστιμο ὅσο καὶ τὸ κρέας τοῦ κουνελιοῦ... Ἀλλὰ ὄχι! μιλάντας ἔτσι κολακεύω ἐξαιρετικὰ τὸ ψητὸ τοῦ κουνελιοῦ!...

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Ἡ μικρότερες βίδες ἔχουν μέγεθος 4)1000 τῆς ἴντσας. Μέσα σὲ μιὰ κοινὴ δαχτυλίθρα μποροῦν νὰ χωρέσουν 100.000 ἀπὸ τὶς βίδες αὐτές, ἡ ὁποῖες χρησιμοποιοῦνται στὴν βιομηχανία τῶν ρολογιῶν.

Ἔχει ὑπολογιστῆ, ὅτι μιὰ τορπίλλη γιὰ νὰ φτάση σ' ἕνα στόχο, ὁ ὁποῖος βρίσκεται σ' ἀπόστασι 6.500 γιαρδῶν, χρειάζεται τέσσερα λεπτά.